

Binocles per sentir poesia

Viggo Mortensen i Rafel Plana obren l'Aphònica, el festival de la Veu de Banyoles, amb el recital «Ramas para un nido»

Binocles per sentir poesia

Poesies pròpies, textos aliens i l'acompanyament d'un piano van ser les úniques armes que va necessitar l'actor Viggo Mortensen [<http://www.diaridegirona.cat/tags/viggo-mortensen.html>] per clavar l'estocada i sortir ovacionat de l'auditori de l'Ateneu de Banyoles [<http://www.diaridegirona.cat/tags/banyoles.html>].

El nord-americà, fill d'Aragorn del Senyor dels anells i hereu d'altres personatges memorables com el mafiós rus de Promeses de l'Est, va encetar divendres el festival Aphònica amb Ramas para un nido, un espectacle nu en què la poesia recitada s'emmiralla en les melodies del piano de Rafel Plana i que havia exhaurit les entrades feia dies.

Vestit de negre de cap a peus, Mortensen va canviar l'uniforme de personatge llegendari per posar-se a la pell dels rapsodes. Descalç -va aparcar les vambes a l'escenari només d'entrar- i amb un feix desordenat de papers a les mans, va obrir el recital entonant la lletra de Masters of War de Bob Dylan.

«Gràcies per venir en aquesta nit tan plujosa... Nosaltres gairebé no arribem! Hem patit una petita explosió d'oli quan érem a Maçanet, de camí, i hem remenat de valent el cotxe, fent tot el que no s'ha de fer, per això portem les mans ben negres... sort que la roba també!», va bromejar abans d'entrar en el seu repertori poètic, en què reflexiona sobre la quotidianitat, la violència i el mecanisme de l'escriptura. Només el va interrompre el so d'un telèfon mòbil d'un dels ocupants de les primeres files, que va rebre la reprovació mig seriosa mig irònica de l'intèrpret.

Alternant el castellà, l'anglès i el català, va anar saltant de la poesia pròpia a l'aliena, amb textos del poeta argentí Fabián Casas o Maria Mercè Marçal, a qui va manllevar El meu amor sense casa, un text que, diu, li evoca el drama dels refugiats tot i estar escrit en un altre context. El mateix li passa, va assegurar, amb la Tonada del viejo amor, una cançó popular argentina que va fer servir per tancar la vetllada.

Reclamat per un públic ple de seguidors i sobretot, seguidores -tant, que algunes anaven preparades amb binocles per veure'l de ben a prop-, va tornar a l'escenari amb Plana per fer l'apunt final. Després, va recollir el manat de fulls, les sabates i va marxar entre més aplaudiments, deixant la sensació que si hi hagués pujat a llegir

el manual d'instruccions d'una rentadora, la reacció efusiva dels espectadors no hauria canviat.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2017/07/03/binocles-sentir-poesia/854753.html?utm_source=rss